

клучки, за да запалите своя огънъ. Така постъпватъ и ангелитѣ. Съ своята любовъ, съ своята свѣтла мисль тѣ палятъ слънцето, на чиито лъчи ние се грѣемъ. Ако ангелитѣ не палятъ слънцето, хората щѣха да живѣятъ въ вѣченъ мракъ. Тогава тѣ щѣха да разбератъ, какво представя тѣхната мисль. Мисль, която не може да освѣтява пѣтя на човѣка, не е още истинска мисль. Нѣкога и земята е била свѣтла като слънцето, но като я населили, съ своя животъ хората постепенно я изгасвали, докато най-после я обърнали въ тъмно тѣло. Разликата между ангела и човѣка се заключава въ това, че ангелътъ пали огъня, а човѣкъ го гаси. Кой човѣкъ не се оплаква, че е загасилъ своитѣ свѣтли мисли? Мине ли нѣкоя свѣтла мисль презъ ума му, или нѣкое свѣтло чувство презъ сърдцето му, той казва: Не е време сега за свѣтли мисли и чувства. Не е време още за свѣтли и благородни постъпки. Днесъ изгаси една свѣтла мисль въ ума си, утре изгаси едно свѣтло чувство въ сърдцето си, докато най-после стане тъменъ като земята и започне да страда за изгубеното щастие.

Това сж фигури на речъта, които трѣбва да превеждате, да ви станатъ ясни. Настанало е време, когато всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постъпка трѣбва да се превърнатъ въ запалена свѣщъ, която никога да не изгаря. Когато дойде това време, свѣтлината на слънцето ще стане седемъ пѣти по-ярка отъ се-